

V

Pater Rüdeshaimer og Frk. Ragnhild kom i dette Øjeblik gaaende ind over Heden i livlig Samtale . . . han med sin bredskyggede Straahat og en stor Rose i Knaphullet, hun i en lysblomstret Kjole, som hun omhyggeligt løftede op over Lakskoene, for at den ikke skulde blive hængende i de stride Lyngtoppe.

Det var første Gang hun havde vovet sig herop paa disse Enemærker, og det var ikke frit for, at hun følte sig lidt uhyggelig tilmode i det store, tavse, dystre Øde, hvorover Sommer vinden puslede med en spøgelseagtig Hvisken.

„Her er rigtig ækelt!“ ytrede hun hvert Øjeblik. „Dersom man var overtroisk, vilde man da aldrig tvivle om, at her var alle onde Aanders Bolig . . . Og saa er her naturligvis fuldt af Hugorme og Snoge og Firben og al Slags væmmeligt Kryb. Jeg har hele Tiden en Fornemmelse af, at noget bider mig i Benene.“

Ikkedesmindre var det hende selv, der havde foreslaet Turen herop. Pateren, der kendte hendes Afsky for, hvad hun plejede at kalde Naturen i Adamskostume, var bleven højlig forbavset, da hun under Raadslagningen angaaende Dagens Udflugt pludselig havde udbrudt: „Idag vil vi ud til det yderste Thule!“ Hemmeligheden var den, at hun et Øjeblik forinden fra sit Vindue havde set Emanuel gaa ud mod Hammerbakkerne; og da hun havde hørt fortælle, at han daglig gik derop og ofte var Timer, ja halve Dage borte, havde hun ikke kunnet modstaa Lysten til at faa at vide, hvad han egentlig tog sig for deroppe i Ensomheden mellem Mørkets og Overtroens Aander.

Samtalen mellem hende og Pateren havde da ogsaa næsten under hele Spasereturen drejet sig om ham. Rigtignok havde Pateren — som han plejede — søgt at undgaa dette Emne ved hvert Øjeblik at fortabe sig i almindelige Betragtninger. Han havde givet sig til at fortælle Anekdoter og muntre Oplevelser fra det københavnske Selskabsliv; men med sædvanlig Snarraadighed forstod Frk. Ragnhild bestandig hurtigt og naturligt at føre Samtalen tilbage til dens oprindelige Udgangspunkt.